

1011 LIST

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH

ev. 44

VELIKI INTERVJU

Naš specialni letički reporter je s ozirom na popularnost intervjujev tudi »zakurblal« svoj letički krožnik in odletel naravnost v Rim k signoru Pelli. Dobil ga je pri kosilu, ko se je spravljal k »Maccheroni alla Trieste« in se mu je že pri prvem griljaju zataknilo, ker je preveč na stečaj odprl usta.

»Signor presidente,« je dejal naš letički reporter, ko se je Pella malce odkašljaj, »dovolite, da vas vprašam, kako to, da ne pristanete na plebiscit na Južnem Tirolskem, med tem ko ga predlagate za Trst?«

»Ma ostia! Che stupida interrogazione! Kako neumno vprašanje!« je vzkliknil signor Pella. »Počakajte, da dobimo Trst, potem bomo lahko vse tiste naše naseljence, ki smo jih petintrideset let naseljevali v Trstu in preganjali od tam Slovenec, preselili na Južno Tirolsko! Potem bomo eventualmente pripravljeni govoriti o plebiscitu na Južnem Tirolskem!«

»Signor presidente,« je vprašal še dalje naš reporter, »ali ste s ozirom na vaše zadnje izjave pripravljeni sodelovati na konferenci petih?«

»O porca maledetta! Seveda! Samo najprej moramo dobiti Trst...!«

»In potem boste sodelovali na konferenci?«

»Seveda! Samo prej bomo že zahtevali cono B, Istro, Reke...«

»In potem...?«

»Potem, ko dobimo to, bomo zahtevali, da nam dajo še pred začetkom konference Dalmacijo, Split, Zadar, Crno goro, provinco Lubiano, Hrvatsko...«

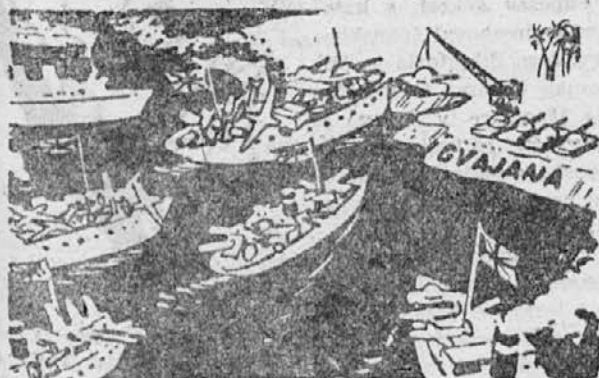
»In po vsem tem boste pripravljeni sodelovati na konferenci?«

»Naturalmente — mi smo vedno bili za mirno rešitev vseh sporov!«

»Kaj pa, signor presidente, če bi drugi, na primer Jugoslavija, ne pristali na to?«

»Eccola la miseria! Potem bi šelo videti hudiča! Potem mi zagrabimo za orožje! In ko vojno izgubimo, potem šele, amico caro, boste videli, kaj vse bomo zahtevali!«

Dobri znaki

Britanski eksport v Ugaiano se je v zadnjem mesecu podvajal...

Velika nevarnost

»Signor maresciallo, čemu ne pustite tega kmetiča preko meje? Saj je dovolastnik?«

»Che idea! Kaj pa mislite, če do česa pride, pa nam udari v hrbet?«

SO PAČ TEZAVE!

Neko naše podjetje, na primer za izdelovanje konzerv, je imelo na zalogi večje količine, recimo, teh konzerv, tako da je bila nevarnost, da se pokvari.

So pač težave!

No, pa se je to podjetje znašlo in prodalo te konzerve na robu propada v inozemstvo, na primer v Italijo. Inozemstvo pa kot inozemstvo, recimo torej Italija, ni hotelo kupiti teh konzerv drugače, kot samo pod gotovimi pogoji.

So pač težave!

Kljub temu ta stvar ni bila tako huda! Ti pogoji so bili na primer: kompenzacija, in po tej, recimo kompenzaciji, smo morali kupiti ml od Italije zopet nekakšne računske in pisalne stroje. Sedaj pa seveda: ne-

koliko faktorjev, nekoliko zaslužkov, pa so ti stroji prišli v prodajo v naših državnih trgovinah kot bi mignil nekaj dražji od pol milijončka.

So pač težave!

Vendar pa je bila ta stvar taka, da podjetja le potrebujejo računske in pisalne stroje in neko podjetje, na primer lesno industrijsko, je kupilo tak stroj za 640 tisoč lepih, dobrih dinarčkov. Toda v to, recimo lesno industrijsko podjetje, je prineslo nekega dne od daleč nekega deviznega inšpektorja. Temu inšpektorju sedaj vsa stvar ni bila všeč in zapisal je podjetju recit in piši še 65.000 lepih, dobrih dinarčkov kazni, ker je v državnem trgovskem podjetju kupilo računski

stroj s faktorji, zaslužki in še s čim vred.

So pač težave!

Pa ne bi bilo tako nerodno, če bi ta devizni inšpektor ne dejal, da lahko te stroje kupujejo samo privatna podjetja, na primer krojači ali čevljarji. Toda ko smo vprašali ta privatna podjetja, recimo krojače in čevljarje, ali bi kupili tak računski stroj s faktorji in zaslužki in še s čim vred za 640.000 lepih dobrih dinarčkov, so me skorajda nagnali — edino nekateri so za trenutek pomislili, nato pa rekli, da si bodo raje kupili za ta denar še en osební avto ali pa še eno hišo.

So pač težave!

Mar bi se tiste konzerve pokvarile, pa bi imeli mir.

ZVITE ZANKE IN UGANKE

Ceprav je bil uradno pokopan, vendar še bolj je živ iz dneva v dan? (Uganili ste! To je lahko samo italijanski fašizem!)

Ni cvetka in vendar cveti, se na račun vseh nas redi? (Gospodarski kriminal!)

Pred prvim misel nanjo te tolaži, po prvem pa te misel nanjo draži? (80% plača)

Požene kot raketa se v višino, kot polž počasi pada v globino? (Cena)

Ceprav z astronomijo se peča, zakona težnosti nikoli ne prizna? (Naša trgovska mreža)

Brez barve goni nam hidrocentrale, pobarvana nas vabi v lokale? (Voda ali krščeno vino)

NOVE, NA STARO VIZO...

Tuji novinar je v pogovoru z italijanskim ministrskim predsednikom Pello dejal:

»Mislim, da je samo ena pravična rešitev tržškega vprašanja!«

»No, katera?« je vprašal Pella.

»Saj sem vedel, da je ne poznate!«

Tržškega Slovenca je ugriznil pes nekega Italijana. Čez nekaj dni ga sreča prijatelj:

»No, kako je? Si dobil tožbo proti onemu Italijanu?«

»Kako neki! Italijan je na sodišču dokazal, da sem jaz ugriznil psa!«

Mali Luigi se je peljal z vlakom, ki je iztiril. Brž se je pobahal Beppu:

»Ali se je tebi že kdaj pripetila nesreča v vlakcu?«
»Meni ne, pač pa mojemu očetu, ko se je peljal letos 8. oktobra v Jugoslavijo, samo da tega k sreči nihče ni opazil!...«

Zahedijeve alternative

ali če sedi na podarjenem
stolu...

General Zahedi: »Ce sunem ta sod petroleja tako, da pade an angleško stran, me bodo Perzijci raztrgali. Če pa ga sunem tako, da ga dobijo Perzijci, me pa čaka usoda Mosadeka...«

KAKO JE TRGOVEC JOHN SMITH DOČAKAL SKLEP ANGLO-AMERIKANČEV

— O. K.! Kdo bi se le še bavil s takšno trgovino na drobno...?

Tržški salto mortale

Pella mlajši je šel z očetom v cirkus.

Prva točka je bilo dresiranje levov.

Mali Pella je zavzdihnil:

— Papa, jaz bi hotel lev val

Pella starejši je prikimal:

— Bene, dobil ga boš!

— Enega ali dva, papa?

— Naj bo, dobil boš dva.

— Ampak eden mora biti samica z mladiči!

Pella starejši je zavzdihnil:

— V redu, da boš dal mir, pa bo eden samica z mladiči.

Pella mlajši je nekaj časa molčal, potem pa je začel:

— Papa,

— Kaj bi že zopet rad?

— Od kod boš pa dobil te leve?

— Odkod? Iz Afrike venčar!

— Papa, ali ne misliš, da bo levom hudo dolg čas, ko se bodo morali ločiti od vseh svojih sorodnikov in drugih živali v Afriki?

— Hm, gotovo jim bo dolgčas.

— Papa, kaj če bi ti še kupil vse njihove sorodnike in prijatelje, tako da jim ne bo preveč dolgčas.

Pella starejši se je počehljajal za ušesi:

— Fant, nisi skromen.

Ampak, da bo mir, ti bom ustregel.

Pella mlajši je za hip

utihnil. Potem pa je previdno začel:

— Papa, ampak jaz mislim, da jim bo vseno dolgčas po Afriki. Kaj če bi kupil še Afriko?

Tedaj ga je Pella starejši objel:

— Carissimo mio, vidi se, da si se vrgel po svojem očetu. Ampak cele Afrike ne bo mogoče dobiti...

Mali Pella se je začudil:

— Zakaj pa ne, očka?

Pella starejši se je v zadregi počehljajal za ušesom:

— Zato, ker imajo tudi Angleži v Afriki svoje kolonije. Angleški gentlemani pa, veš, principialno prodajajo samo to, kar ni njihovo!

Pravijo, da...

... je policija v Chicagu začela uporabljati za zasledovanje zločincev poseben aparat, ki odkrije storilca po vonju.

Morda bi bilo dobro, če bi tak aparat uporabili tudi pri nekaterih naših kritikastih in nergačih, katerih politična preteklost se odlikuje po značilnem in penetrantnem smradu!

... letos ne bo tradicionalnega karnevala v Nici.

Najbrž zato, ker so na Zahodu vse najbolj fantastične maskare že uporabili ob reševanju tržškega vprašanja!

... se je pojavil na newyorški borzi neki nevaren norec, ki je začel širiti vesti o popuščanju mednarodne napetosti in prenehanju hladne vojne. Ubogega norca so seveda takoj zaprli, saj je padlo ob teh vesteh več lastnikov tovarn, ki delajo za oboroževanje, v nezavest, eden pa je celo poizkušal samomor.

V tej zvezi navejajo izjavo nekega znanega ameriškega politika, ki je dejal: »Če bi tržškega vprašanja ne bilo, bi si ga bilo treba izmisliti!...«

URADEN PREKLIC

Na sodišču, nekje na zahodu:

— Obtoženi, ali je res, da ste tožitelju, častitemu meščanu Donkeyu, dejali, da je star, trmast osel?

— Res je, toda to je bila pomota. Zamenjal sem ga namreč z njegovim bratom, ki je sodeloval pri rešitvi tržškega vprašanja dne 8. oktobra tega leta!

NA PRAVI NASLOV

Kardinal Lecarco, nadškof v Bologni (Italija), je te dni, da bi se »prikupil« delavskim množicam, blagoslovil kip »Kristusa-delavca«.

Ali ne bi bilo bolje, če se že hoče gospod kardinal prikupiti nekaterim vplivnejšim rimskim krogom — da bi blagoslovil raje kakšen kip »Kristus-neofašist« ali pa »Kristus — osvajalec Trsta, Istre, Dalmacije...?«

»SKROMNA ŽELJA«

Ležal je mož na smrtni postelji. Pa so ga vprašali, kakšno ima zadnjo željo. Prav nič ni premišljeval, kar takoj je rekel: »Tako dolgo bi še rad živel, dokler Angleži ne bodo zaradi Trsta prišli k pameti.« Skromnež, kot vidite, si je zaželel metuzalemske starosti!

IZPOLNITEV KOLEGIJA

Papežev dekret, s katerim je imenoval španskega krvavega diktatorja za kanonika bazilike Santa Maria Maggiore v Rimu, je povzročil razumljivo velikansko veselje med ostalimi gospodi kanoniki te bazilike.

Hvala bogu in vsem svetnikom! so vzkliknili, »sedaj torej ne bodo več pri nas samo fašisti po duši in prepričanju, temveč dobimo tudi fašista z dejansko politično funkcijo...!«

Zlobudra: KAR JE RES, JE PA RES — RES!

V londonskem Spodnjem domu se je nedavno tega razvila skorajda prava bitka med konservativci, ki so sedaj na vladi, in laburisti, ki so bili na vladi pred njimi od konca druge svetovne vojne dalje. Take bitke so v Veliki Britaniji tradicionalne. Razlika med posameznimi parlamentarnimi bitkami je le v tem, da se enkrat branijo eni, drugič drugi — to je pač odvisno od tega, kdo je trenutno na vladi. No, to pot so obtoževali laburisti konservativce s Churchillom in Edenom na čelu — in sicer približno takole:

»Vaša politika glede Trsta je taktično popolnoma zgrešena!«

»Vaše ravnanje ni pametno!«

In poslanci konservativne stranke so se branili in branili. Tedaj je eden laburističnih poslancev ponovno zagrmel:

»Kako le morete konservativci, tveziti takšne neumnosti?! Zgledujte se po nas laburistih! Ko je bilo pred vašo zmago na parlamentarnih volitvah pred dobrim letom vladno krmilo v naših rokah, smo mi ravnali vse kaj drugače! Mi smo bili prav tisti, ki smo kot angleška vlada skupno z vlado Francije in vlado Zedinjenih držav Amerike napisali, redigirali in dali na svetlo Tristransko deklaracijo o sveti pravici Italije do Trsta in cone A Svobodnega tržškega ozemlja!...«

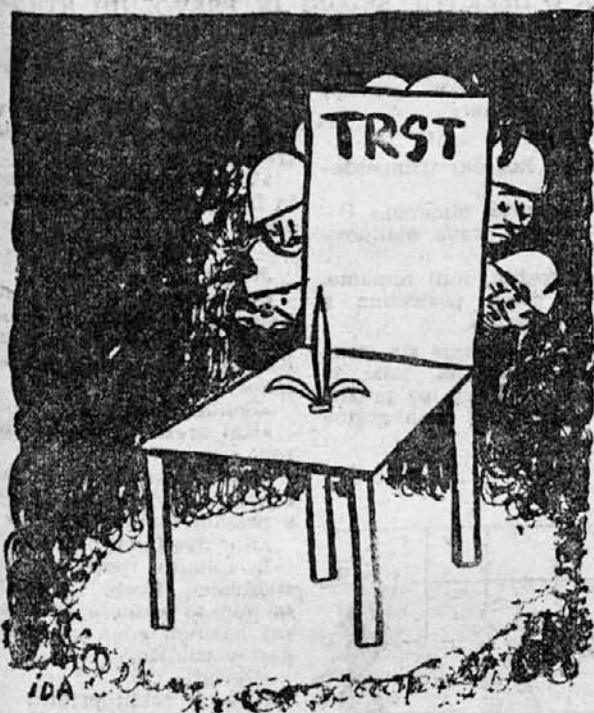
Težave s simpatizerii

Predsednik Dwight Eisenhower je po ugotovitvah Gallupovega inštituta izgubil za 10 točk pri simpatijah Američanov.

— O, yes, v Ameriki sem izgubil simpatije! Toda če damo Trst Italiji, bom morda dobil tam kaj simpatizerjev...?

Pridi, signore Pella. Trst te čaka...

LEV IN OVCA V GOSTILNI

Lev in ovca stopita v gostilno v bližini zoološkega vrta. Ovca naroči natakarju:

»Prosim, prinesite mi porcijo vrtnih solate.«
Potem natakar vpraša leva:

»In vi ne boste nič naročili?«

Lev se kratko odreže:

»Ne, nič!«

Natakar vztraja:

»Niste lačni?«

V tem se vmeša ovca:

»In vi mislite, da bi bila jaz lačna, če bi on imel prazen želodec?«

BLAGOSLOV KOPRODUKCIJE

Dolgometražen dokumentarni film snemajo sedaj v anglo-egiptski koprodukciji ob obalah Sueškega prekopa. Naslov filma bi naj bil po eni verziji: »Welcome Tommy!«, po drugi pa: »Ven z Angleži!«

KO JE ZVEDEL, DA JE DOBIL SIR WINSTON CHURCHILL NOBELOVO NAGRADO ZA LITERATURO, JE DEJAL...

... SIGNOR PELLA, da bo zahteval zase Nobelovo nagrado za mir, ker je prav po njegovi zaslugi postal ta artikel v zadnjem času izredno cenjen;

... GENERALISSIM FRANCO, da mu mora pripasti Nobelova nagrada za medicino, ker je z genialno kirurško potezo rešil vprašanje svobode in demokracije v Španiji;

... NJEGOVA SVETOST PAPEŽ PIJ XII., da na vsak način reflektira na Nobelovo nagrado za kemijo, ker mu je uspelo z nedosegljivimi kemičnimi spremembami napraviti iz najbolj zakrknjenih vojnih zločincev svetnike, kardinale in podobne stebre svete cerkve;

... PREDSEDNIK EISENHOWER, da mora dobiti Nobelovo nagrado za fiziko, ker je tako mojstrsko spremenil najbolj sladke obljube iz Tripartitne deklaracije v najbolj grenko diplomatsko polomljajo...

ŠUŠMARSKA

Sam in Jonny, dva čevljarja, mojstra skaze in šušmarja, ki skrivaj šušmarita, bi ostala že brez dela, da ju ni naprosil Pella, naj mu brž popravi škorenj laški, ki ga žuli, ki na stegnu kost mu guli in na popku ga tišči. Sam in Jonny, dva šušmarja, sta poslušala sleparja, mu verjela vse laži, brž sta škorenj vzela v delo, potolažila sta Pello, da bo škorenj brž naréd, ker bo kratko popravilo, saj mu ga za prvo silo bosta zdaljšala za ped.

Pelli je bilo to malo: »Mojstra, dajta še za kalo zraven dvakrat pet pedi, to bo pač — za prvo silo. Kdo bo plačal popravilo? Sosed moj! Kar brez skrbi.« V tem pa izza žive meje sosed se vsem trem zasmeje, jim takole govori: »Čujta vidva me šušmarja, ta račun je brez krčmarja: mene čevljev ne tišči! Če pa škorenj žuli Pello, mu ga kar vzemita v delo, na njegov — al' svoj račun! Vendar — pet pedi je malo, bolj bi to mu pomagalo: kremplje vtakne naj — v galúne!«

VRAŽJA STVAR

Giuseppe dolguje Antoniu 30.000 lir. Ko menica zapade, pride Antonio k svojemu dolžniku.

»Ne plačam,« pravi ta s plemenito preprostostjo.

»Ne plačaš? Kaj se to pravi, da ne plačaš?«

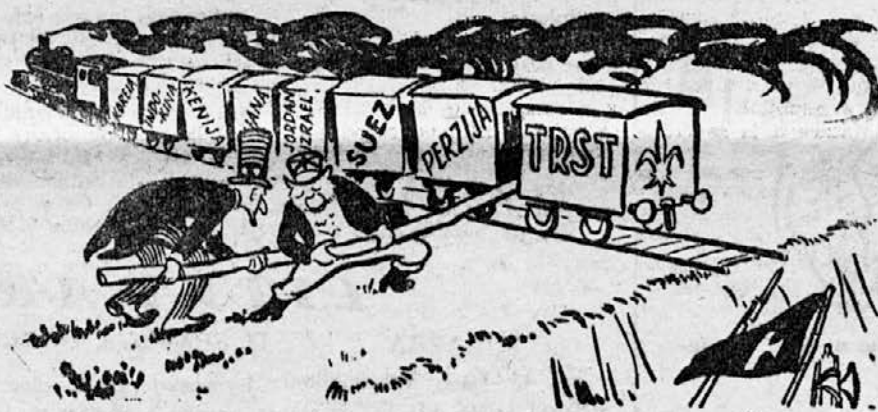
»Ne plačam, ker nimam denarja.«

»Toda Giuseppe,« pravi Antonio ves iz sebe, »saj si vendar ti s am podpisal to menico...«

»Priznam da sem jo podpisal, toda kljub temu ne plačam!«

Antonio sedaj plane že ves divji: »Hudiča, mar misliš, Giuseppe, da si podpisal mirovno pogodbo...?«

Brigo moja — predi na drugoga...

Oncie Sam: »O. K. Bully, tudi če zdrkne ta vagon v prepad ko ga odpnev, — glavno je, da bo nama lažje...«

GANGSTERSKI FILMI VEDNO BOLJ V MODI

Znani režiser gangsterskih filmov Kaudillo Franco išče finančnika — prve razgovore že vodi v Ameriki —, ki bi bil pripravljen financirati njegov najnovejši film »volk v ovčji koži« po znanih vatikanskih melodijah.

STARI SPOMINI

Italijanski vojaki, koncentrirani na meji pri Gorici, se sem in tja tudi dolgočasijo. In v takih trenutkih pride do obujanja spominov.

»Se še spominjaš,« je dejal zadnjič Beppo Giuseppe, »ko smo bili ramo ob ramo z Nemci, tedaj sva se začela učiti nemščino. All ti je ostalo še kaj besed tega jezika v glavi?«

»Samo dve,« je priznal Giuseppe, »zurück in Rückzug.«

TOTI ZEMLJEPIS:

ITALIJA

Znano je, da je Italija dobila svetovno vojno, ker je osvobodila Albanijo, Abesinijo in francosko Riviero. Tudi Jugoslavijo je hotela osvoboditi, pa so Jugoslavlani rekli Italijanom: figo! — kar po italijansko pomeni: Figo! Razen tega so bile v Italiji pred kratkim parlamentarne volitve, na kateri sta De Gasperi in njegova stranka odnesli sijajno zmago. Vlada in stranka sta seveda propadli, to pa zaradi tega, da sta vlada in stranka lahko ostali na oblasti.

Po najnovejših poročilih, ki smo jih dobili iz Rima, je Pella v nedeljo poslal ameriškim in angleškim okupatorjem brzoglavko sledeče vsebine: »Za voljo božjo vas prosim, ne hodite iz Trsta, ker bi potem mi resnično morali tja...!«

ANGLIJA

Na vprašanje laburističnih poslancev je angleški zunanji minister Eden izjavil, da so zunanje zadeve Združenega kraljestva notranje zadeve Združenih držav Amerike in zato tržaško vprašanje ne spada v njegovo kompetenco.

Marsovska korektura

— Tako, my dear sir Winston Churchill! V Stockholmu so se očitno zmotili, ko so vam dali Nobelovo nagrado za književnost! Zato pa prejmite od mene nagrado za mir!

DOMAČI ČUDEŽI

Ne žudite se! To je zbor volilcev, na katerem je bil razen učiteljev še en intelektualci!

Pretekli petek so v neki kavarni prodajali turško kavo brez cikorijskega!

To je neki avtomobilist, ki se ni čutil vzvišene nad vsemi pešci!

V neki pekarni je negavno tega kupila ta tovarišica štruco kruha, ki je tehtala točno en kilogram!

In to — to je neki nakupovalec, ki se je pogajal za ceno!

Zlobudra:
TRI STOPNJE

HUDO KRIMINALNA ZGODBA O DEFICITU, SEZONI IN PREVOZNIH STROŠKIH, KJER VSI VEDO, KDO PIJE IN KDO PLAČA

Za uvod samo to: zgodba ima svoj začetek in svoj konec v mestu, ki leži približno sto petdeset kilometrov severovzhodno od Ljubljane, njeni protagonisti pa so gostinci.

NAJPREJ

Spomladi. V kavarni. Vstopita dva gosta in sedeta za eno nestetih nezasedenih miz. Četrty ure pozneje se od neke privleče natakar:

»Želita, prosim?«
»Dve Cocti.«
»Oprostita, nimamo.«
»Pa dva prava malinovca!«

»Oprostita, tudi nimamo. Lahko vama postrežem z Rogaško trlinspetdeset?«

»Ne, hvala. Prinesite ga nama raje pol litra, zraven pa mali sifon.«

»Oprostita, malih sifonov nimamo, kajti...«
»Kaj pa sploh imate?!«

Natakar se trenutke obotavlja, nato pa odgovori: »Oprostita, deficit.«

POTEM

Poleti. Spet v kavarni. Vstopita dva gosta in sedeta za eno

redkih nezasedenih miz. Dve, tri sekunde pozneje prihití natakar:

»Želita, pr-...im?«
»Dve Rogaški trlinspetdeset.«
»Oprostita, nimamo.«
»Pa dva prava malinovca!«

»Oprostita, tudi nimamo. Lahko vama postrežem z mrzlo Cocto?«

Minuto kasneje sta steklenici Cocte na mizi, še minuto pozneje pa prazni. Nato eden od obeh gostov zakliče:

»Plačati!«

— Seveda, tovariš šef, če iščete napake, jih morate najti...

»IN VINO VERITAS«

V vinu je resnica, govori jo, jaz pa pravim, da je v vinu voda, zato, ker ko ga točijo iz soda, ga po navadi stari pač krstijo.

In ker za krst se čista voda rabi, nihče naj te resnice ne pozabi: Če v vinu prava bi bila resnica, bila bi brez zasluzka krčmarica...

LITERARNE

TOLAZBA

Ko je Luigi Pirandello doživel nekoč pri premieri enega svojih gledaliških komadov neuspeh, se je svojim prijateljem takole opravičil:

»Pisatelj z resničnim talentom si lahko opomore po kakšnem neuspehu. Redkokdaj pa je netalentiran pisatelj srečno prebil kakšen uspeh.«

Drugič pa, ko je njegova druga igra imela na premieri velik uspeh, je smehljaje dejal:

»Dober pisatelj je tisti, ki ne piše samo slabih del!«

SIMPTOMI

Več ko sedemdesetletni francoski pisateljici Colette so podelili naslov viteza Legije časti. Francoski tisk se je ob tej priliki razpisal o njej. Hvali nj in ni hotelo biti konec. Toda pisateljica je svojemu dobremu prijatelju dejala:

»Ženska se takrat zave, da je stara, kadar o njej nihče več ne izreče žal besede.«

IZ SLABEGA DOBRO

Evropsko znan pisatelj je govoril o slabem pisatelju, ki je postal kritik:

»Iz skisanega vina postane dober jesih.«

TEŽAVE Z LITERATURO

Slavno francosko pisateljico Colette so nekoč vprašali, kakšna je razlika med modernimi in starimi romani

»Nekdaj,« je dejala Colette, »je bila junakinja v romanu ali poročena žena z otroci ali pa mlado dekle, ki, naravno, ni imelo otrok. Dandanašnji pa je prav narobe. Če je junakinja poročena, zagotovo nima otrok, če pa še ni poročena, jih stoddostno gotovo dobi!«

RECEPT

Bernarda Shawa so nekoč vprašali, kakšen recept uporablja, da je dosegel tako visoko starost.

»Oh, prav enostaven!« je dejal Shaw. »Varovati se je treba vsakega napornega dela, predvsem dela z nožem in vilico!«

Bernard Shaw
UTRINKA

Moja umetnost pripovedovanja šal obstoji v tem, da povem resnico, kajti to je vselej najzabavnejša stvar na svetu.

Edini človek, ki se spodobno vede, je moj krojač: vselej, kadar stopi predme, mi vzame novo mero, medtem ko vsi drugi prihajajo predme s starimi merami, ker mislijo, da mi še danes pristojajo.

CEMU JE PRAV?

K Bernardu Shawu so prihajali ljudje z najrazličnejšimi vprašanji. Nekoč ga je vprašala neka dama, če mu je prav, da imenuje po njem svojega najljubšega psička.

»Nimam ničesar proti temu,« je odvrnil Shaw, »toda vprašati bi morali še psička...«

medvolilna SPREGATEV

Predlagam...

predlagaš...

predlaga...

TAKO JE!

Strinjamo se...

TAKO JE! TAKO JE!

strinjate se...

PST!

ne strinjajo se!

Kljun!

Bridke resnice

Nekateri prizadežbi bi želeli, da bi bili satiriki čele. Brž ko bi pričeli, bi morali tudi umreti.

Ce bi dramski kritiki znali to, kar znajo dramski pisci in če bi dramski pisci znali to, kar znajo dramski kritiki, bi morda vendarle končno prišli do absolutno slabe dramatike.

Kulturo mnogi zapostavljajo zaradi tega, ker »ne nese«. Da pa bi tudi kultura »nesla«, je treba iz njene imena črtati samo tri črke, tako da bo iz kulture nastala kura.

SMISEL ZA REKLAMO

Prodajalec časopisov teče po ulicah in kriči:

»Velika sleparija, šestdeset žrtev! Kupite časopis!«
Neki možki kupi časopis in ga radovedno pregleda:
»Poslušaj, dečko, saj v časopisu ni ničesar o slepariji!«

»Prav to je sleparstvo!«
»Kaj pa šestdeset žrtev?«
»Vi ste enainšestdeseta!« se odreže kolporter in kriči dalje po ulici:
»Velika sleparija, enainšestdeset žrtev! Kupite časopis!«

DVOUMEN USPEH

Ameriška reklama je originalna. Med reklamnimi oglasi lahko najdete tudi takele:

— Nimate uspeha pri ženskah? Zahtevajte pozlikusno steklenico našega znanega sredstva proti potenju nog in — presenečeni boste nad uspehom!

SOCIALNOST

Dva hišna lastnika rešujeta socialne probleme:

— Veš, tudi jaz sem pomagal pri reševanju stanovanjskega vprašanja.
— Ali si se utensil s svojo ženo v sobo in kuhinjo ter prepustil ostali dve sobi potrebnejšim?
— Ne, toda dal sem predelati klet v stanovanje...

UBOGA SLOVENŠČINA

Na Pohorju, v koči »Planinka«. Zajtrk. Mamica s ginčkom. Kava s smetano in žemlje. Sinček se brani jesti, mamica pa mu prigrvarja:

»Publ, le papcaj, le, saj to ni šaumček, to je ramček...«

MODERNI OTROCI

Babica (pripoveduje vnučki pravljico o Trnjulčici): »In Trnjulčica se je zbodla v prst. Tedaj je nadomoma zaspala. A ne samo ona. Vsi služabniki so nehali delati. Obstali so vsaki na svojem mestu, vsa vozila na ulicah so obstala, obstali so vsi pešci, nihče več ni prišel iz svoje hiše...«
Vnučka (jo prekine): »Ah, že razumem! Izbruhnila je torej splošna stavka!«

POKLICNE TEŽAVE

K zdravniku pride debe-lušast možak:

»Zadnje čase ne morem spati.«

»Predpisal vam bom uspavalni prašek.«

»Hvala lepa, toda meni niso potrebni nikakšni praški. Predpišite jih raje mojim klientom!«

»Vašim klientom? Kdo pa ste pravzaprav?«

»Jaz? Minister za kolonije...«

ITALIJA SPOMLADI

ali takšna, kot jo slikal signor Pella...

in takrat, ko odpade listje...

Hardigata Juri SOSTANOVALEC S SOUPORABO...

Sedel sem v vlaku in se peljal proti domu. Po dolgih mesecih zopet domov! Veselil sem se tega povratka kot otrok. Sedaj bo zopet vse v redu, kajti doma bom in...

... da, tudi zadeva s sostanovalcem bo v redu. Kajti sedaj, ko bom zopet doma, se bo moral ta nesrečni sostanovalec, ki so nam ga vrinili v stanovanje med mojo odsotnostjo, pač lepo izseliti. Vsa ženina pisma so ga bila polna in čeprav ga še nisem nikoli videl, bi ga takoj spoznal. Neznosen človek! Pa saj tudi ni čudno! Človek, ki si nikoli ne briše čevljev, ki posluša radio najbolj glasno prav takrat, ko bi ostali radi spali, človek, ki pušča iz principa vodovodno pipo vedno odprto, ki pa zato ne spušča vode v stranišče, ki treska z vrati, ki zmerja naše otroke, ki ... skratka, ki je neznosen sostanovalec in ima k vsemu od stanovanjskega urada še črno na belem, da ima pravico do souporabe kuhinje, kopalnice, stranišča itd., — tega bi spoznal, bogme, na kilometer daleč!

Toda sedaj bo vse v redu. Zeno dom odrešil te more in spet bova imela raj na zemlji! V teh mislih sem se lepo namestil na sedežu in v vselem pričakovanju zrl v pokrajino. Tedaj so se odprla vrata kupeja in vstopil je možak srednjih let, simpatičnega obraza, odložil svojo službeno aktovko v mrežo ter sedel meni nasproti. Ni čudno, da sva se kmalu zapletla v pogovor, zanimiv in ugoden pogovor, kakor ga imaš lahko samo s človekom, ki je simpatičen in prijeten sopotnik. Posebno še, ko sva ugotovila, da sva iz istega mesta — namreč od tam, kamor sem se pravkar vračal.

Pogovorila sva se o vsem mogočem in bilo je jasno, da sem tudi jaz njemu izredno simpatičen, kajti na veliki postaji, kjer je bilo treba čakati na zvezo, me je odvekel v restavracijo ter naročil liter vina. Kako prijeten človek!

Ko sva nato zopet sedela v vlaku, sem mu med ostalim pripovedoval tudi

o našem sostanovalcu ter mu potožil, kako nemogoč je ta človek! Vse sem mu povedal, kako ta zverina vpije na moje otroke, kako si nikoli ne briše čevljev, ne zapira vodovoda, treska z vrati, uničuje z radiom živce vsej sosedi, kako ne spušča vode v stranišče itd. itd. In moj novi prijatelj — zlata duša — je to vse prav dobro občutil z mano! Še več, obljubil mi je celo, da se bo po svojem znanstvu na stanovanjskem uradu — kaj pa opraviš danes brez znanstva na stanovanjskem uradu! — pobrigal za to, da se znebim tega nemogočega človeka. Posebno še, ker mora tudi za sebe najti novo stanovanje.

Tudi on stanuje, mi je pripovedoval, pri neki nemogoči družini. Otroci so kot živi vragovi, žena sitna in tečna kot kak sanitarni inšpektor (Hahaha, kakšne duhovite primere je imel ta moj novi prijatelj, ali ne?!), stanovanje umazano, kot ga lahko imajo samo skrajno nekulturni ljudje, ki uganjajo ves dan tak truš, da človek nima mirne minute. Skratka, nemogoči ljudje, ki uživajo v tem, da zapirajo človeku kopalnico, uporabljajo njegov toaletni papir, se brišejo v njegovo brisačo, uporabljajo njegovo milo in z njegovo zobno ščetko oljijo tečaje vrat, da nato lahko bolje treskajo z njimi.

Bilo je jasno, da sva tovariša tudi glede stanovanjske smole — tudi to je njegov originalni izraz! — in najino prijateljstvo je bilo že kar nenavadno trdno, tako da sem mu napisal na listek svoj naslov s prošnjo, naj me prav zagotovo obišče in bova lahko nadaljevala najine prijetne pomenke.

Ko pa sem mu dal listek z naslovom v roko, me je ves začuden pogledal: »Kako?« je dejal, »vi stanujete v Dolgi ulici 13, drugo nadstropje, levo?« Priklimal sem. »Pa se vendar ne pišete Klobasa Peter?« Tako se pišem, sem začudeno potrdil. »Vraga, potemtakem stanujem vendar jaz pri vas! Jaz sem vaš sostanovalec...«

BOLTEŽAR STRIGLA:

Čudna zgodba

Od nekod sem se pripeljal. Vesel, da sem zopet med svojimi ljubimi meščani, sem izstopil iz vlaka. Že prej sem si pripravil vozne karte, da ne bi imel pozneje pri izhodu nepotrebnih sitnosti. Toda ko sem jih hotel oddati, me je železničar pri vratih prijazno potrepljal po rami: »Kar obdržite jih za otroke. Mi že dolgo ne pobiramo več starih vozniških kart.« Te novitete in naprednega mišljenja sem bil resnično vesel in sem vedro odkorakal.

Zunaj je že čakal trolejbus, ki me je kot bi mignil odpeljal v center mesta. Odložil me je na trgu, kjer sem pred neko izložbo opazil množico ljudi. Radoveden sem pristopil in zagledal velik letak, kjer je pisalo:

»Ponovna zmaga domačega moštva! Branik pregazil zagrebško moštvo s 13 proti 1 in se tako povzpela na prvo mesto v drugi zvezni ligi!«

Z manjšimi črkami pa je pisalo: »Branik pride tako drugo leto neovirano v prvo ligo, iz katere bosta izpadla Partizan in Crvena zvezda, medtem ko je ljubljanski Odred zasedel prvo mesto.« Nisem mogel verjeti svojim očem. Pomel sem si jih. Toda črke so ostale iste, smisel seveda tudi. No, sem si mislil, končno vendarle rehabilitacija slovenskega nogometa!

Ker sem začutil žejo, sem stopil v bližnjo gostilno. In glej: komaj sem prav sedel, je že stal natakar pri meni in me prijazno vprašal, kaj želim. Povedal sem. Čez nekaj minut, morda so bile tudi sekunde, niti prav se nisem utegnili razgledati, je že stalo naročeno pred menoj. Popil sem in hotel plačati. In spet je prihitel natakar kakor senca k meni in rekel: »Plačaj, kajne? Eno pivo, deset dinarjev, prosim.« Nisem mogel verjeti svojim ušesom in sem ponovil: »Samo deset?« »Da, veste zdaj smo znižali stroške in tudi viškov ne izplačujemo več. Želimo, da bi si tudi gostje enkrat nabrali nekaj viškov.« Vesel sem mu dal petnajst

dinarjev in hotel oditi. Toda natakar me je ustavil: »Oprostite, ali me hočete žaliti? V našem mestu že dolgo več ne sprejemamo napitnine. To namreč ni v skladu s socialistično moralno.« Vzel sem pet dinarjev nazaj ter odšel.

Stopil sem po ulici naravnost, potem pa se obrnil na levo v najbolj prometno in trgovsko ulico mesta. Ko sem obstal pred knjigarno, so me začudile nizke cene knjig: nobena ni bila dražja od 100 din. Posebno mi je padla v oči cela kolekcija knjig, ki jih je v zadnjem času izdala domača založba, med njimi vrsta mladih avtorjev. Tudi v vseh naslednjih izložbah sem opazil globoko znižane cene. Povsod so se blesteli neonski napisi: »Vse za potrošnika!« Potem sem stopil do krasnega

tako visok umetniški dodatek, ki ga vendar ne zaslužim! Moj kolega, ki je znatno boljši od mene, je dobil tako majhnega?« In ne da bi čakal odgovora, je odhitel. Odpri sem usta in jih pozabil zapreti. »Kaj pa je?« se je smejal gledališki ravnatelj. »To je pri nas sedaj vsakdanji pojav. Ti ne veš, kako čudovite ljudi imamo.« Potem se je ozrl na stolno uro (ki je šla) in rekel: »Mudi se mi. Nocoj imam predstavo, več. Toda tu imaš našega opernega direktorja, ki ti bo povedal še nekaj čudežev.« In že je lahkinih nog odbrzel ter izginil za moderno fasado novega teatra.

»Dober dan!« »Zdravo!« »Kaj res tudi Opera že igra?« sem vprašal odlično razpoloženega direktorja. »Seveda. Poleg tega vam moram povedati še nekaj

Lepe, čudovite slike. In pod vsako je bilo napisano: »Prodano. Rezervirano za prodajo. Prodano temu in temu podjetju...«

Ustavil sem znanega slikarja in molče pokazal na napise.

»Da, res je. Ni samo reklama. Vse je v resnici RAZPRODANO. In še več ti moram povedati. Položaj naših slikarjev je več kot ugoden. Vsak ima svoj atelje, vsak dobi barve skoraj zastoj in vsak vse proda. Med nami pa ni več nobenih trenj in nesoglasij. Smo kakor ena družina.«

Poletel sem iz galerijskih prostorov kakor na perutih. »Kakšne novice!« sem pomislil. »Zlati vek se nam obeta!«

Naglo sem prečkal trg in opazil spodaj novo, že urejeno tržnico, kjer so domača podjetja prodajala kvalitetno blago in to daleč pod normalno ceno.

Spešil sem. Mudilo se mi je na kosilo. Na večjem trgu sem zavil v gostilno.

»Na jo, jo ži pač holt tak gomplicirt auf dera vöit, göl, lipste frau Klöck? Azo, žaugns, ta mama oumpajspül te Mici, tam iz — no, kak se že zdaj reče — tam s Folkmeroviga prehoda! Azo te Mici, te hot an karakter, tes zogi! Eni prvi morekerl od eniga karakterterja isl, te Mici! Stöln ina samo fur, frau Klöck, kak sem jo zadnokrat pegnala. Azo gane aufpüdt je bla, vira hon am doh. Farherte frau Muršec, hotsi ksokt, azo jast fam pom rekla, toto je ena gane gyvenlih gemajntuajt, hotsi ksokt! Stöln ina fur, hotsi ksokt, ta so ovi htell, ta pi jast šla na ena taka sestanek, hotsi ksokt. Jast, hotsi ksokt, jast grem šon liba na fečerniech in di kirhn, hotsi ksokt, ko pa da bi šla na ena taka sestanek, hotsi ksokt, paj te hohn stajern, krajchimisakranahamoli! — hotsi ksokt!«

»Jo, bizo? Cl grema k fečerniech, krigt ma menš davke cum coln?«

»Ba den! Oba giftn koma si durtn pesa, giftn! In toto pride vse od karakterja. An karakter musma hohn, an karakter! Tes zogi, an karakter!«

Majhna pravna posvetovalnica

100.000 dinarjev odškodnine lahko zahtevate, če imate srečo, da se zaleti v vas avto Mežiškega rudnika in se vam ne zgodi kaj drugega, kot da vas nekoliko boli glava. Zahtevate torej lahko, kot rečeno, če jih boste pa dobili, je seveda druga pesem...

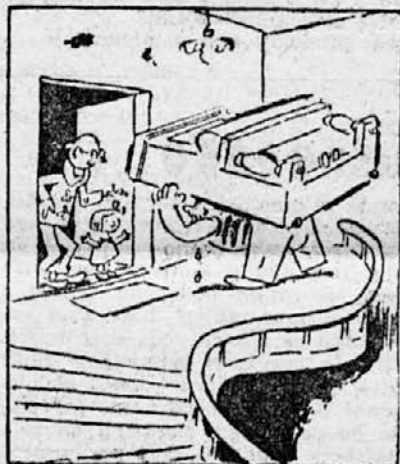
Če imate preveč komercialistov in premalo službenih mest zanje, napravite kot neko podjetje v Mariboru! Nastavite posebej komercialista za jabolka, komercialista za jajca, eventualno še komercialista za premalo dela in komercialista za preveč denarja!

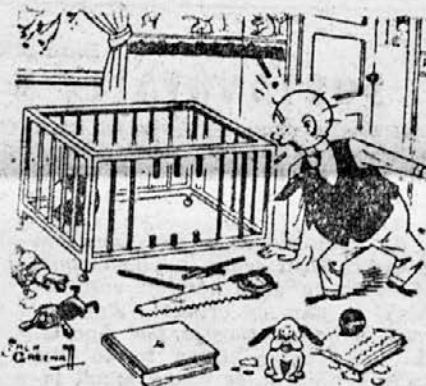
»Oprostite, ali je to kava ali čaj?«

»Ne vem! Okus ima po milnici.«

»Ah, potem bo to kakaos!«

»Na žalost, tovariša Klempalo ni doma — pač pa se morda oglasite kdaj jutri ali pojutrišnjem...«

»Saj pravim! Eno minuto ga pustim samega in...!«

poslopja, ki se mi je zdelo, da ga včasih ni bilo tam. Pred njim sem srečal gledališkega ravnatelja, ki me je prijazno pogledal v oči in rekel: »Strmiš, kaj! To je naše novo gledališče. Menda mu ni para v vsej Srednji Evropi!« Bilo je res impozantno poslopje. »In sezona se je začela?« sem ga vprašal. »Jasno! Kje pa hodiš, da tega ne veš? Ta teden je na vrsti že tretja dramska, v naslednjem tednu pa bo druga operna in še ena baletna premiera.« »Vragal! To je pa res čudno! Ne vem, ali sanjam ali bedim!« sem se začudil. »Kaj je čudno?« me je začudeno vprašal gledališki ravnatelj. »Nič, nič!« sem zamomljal in hotel še nekaj dodati, ko naju je prekinil znan igralec. »Tovariš ravnatelj! Ze spet ste dali meni glavno vlogo, ko sem vam že zadnjikrat izrecno dejal, da jo dajte raje mojemu kolegu. Meni pa dajte raje kakšno stransko vlogo. Potem pa še to! Kako ste mogli dati meni

novic. Ali veste, da bo naša Opera letos gostovala v vseh večjih središčih naše države? In da bodo naši protagonisti hodili na študijska potovanja v Pariz, London, Dunaj in New York?« »Kaj?« sem rekel in pustil usta odprta kar naprej, da mi jih pozneje ne bi bilo treba zopet odpirati. »Da, tudi orkester sem izpopolnil, saj je sedaj tudi za orkestraše dovolj in še preveč stanovanj na razpolago!«

»Tako?!« sem izustil in se poslovil.

Hitel sem čez trg in zavil v ulico mimo konjskega mesarja in obstal že pred popolnoma dograjeno in popravljeno Narodno galerijo. Nad vrati je visel velik napis: »Oglejte si razstavo domačih upodabljačih umetnikov!«

Vstopil sem. Obiskovalcev se je kar trlo, tako da so jih morali spuščati v razstavno dvorano po skupinah. V lepo opremljeni in razsvetljeni dvorani so visele slike. Razne slike.

»Poglej si no — hik! Pa sem se — hik — res pozabil — hik — obriti!«

PO SLEDOVIH GENTLEMENA JIMA

Neki boksar me je hotel prepričati, da nosi kino Udarnik v Mariboru svoje ime zaradi tega, ker se vršijo v njem večkrat boksarske prireditve. Jaz sem mu ugovarjal in dejal, da bi se moral v tem primeru imenovati kino Cirkus. Cirkus zaradi tega, ker nastopajo v njem ob takih prilikah krvoločne živali in klovn.

Zadnji boksarski derby med Branikom in Zelezničarjem je navdušil ljudi za nogomet (zaradi tega so šli popoldan na tekmo Zagreb-Branik, ki jih je navdušila zopet za druge športe). Tako si različne športne panoge lepo medseboj pomagajo.

Boks čudovito deluje na človeško dušo! Duša ti prične siliti v glavo, možgani odpovedo in ljudje začnejo žvižgati še preden nastopijo boksaarji v ringu.

V nedeljo je bila kuliserija zelo dobra, lahko bi rekli futuristična: v ozadju je bila zavesa, na kateri je pisalo »Kino Rotovž«. To pa najbrž zaradi tega, ker so svojčas v tem kinu vrteli boksarski film »Gentleman Jim«, ki ga pa k sreči naši boksaarji niso videli, ker bi sicer marsikateri boksaarja v nedeljo ne videli v ringu.

Boksaarji so se najprej predstavili. Ko so se priklanjali publiki, smo takoj videli, da bi jih bilo treba poslati za nekaj ur v Simončičevo plesno šolo, ker se je priklanjati ravno tako težko kot boksat.

Nato se je pričela borba. V prvi rundi so boksaarji uporabljali tudi noge, pozneje pa so videli, da to

RAZNOLIKOST

Na zadnjem dvoboju med boksarskima ekipama mariborskega Zelezničarja in Branika smo videli precej objemanja in božanja, vnete rokoborbe in bikoborbe ter tudi nekaj — boksa.

KONČNO: USPEHI

Branikovo ligaško nogometno moštvo se je v nedeljo s svojim vrliim trenerjem vred vendarle uspelo krepko postaviti. Po komaj treh prvenstvenih

SPORTNE KVALIFIKACIJE

V pisarno nekega športnega društva je te dni prišel možak in zahteval vpisnico.

»Seveda, takoj vam jo izpolnim!« je dejal sekretar društva. »V kateri sekciji pa ste pripravljeni sodelovati? Morda igrate nogomet?«

»Ne, ne znam!«
»Ali pa odbojko?«
»Ne, ne znam!«

ZADNJA ŠANSA

Ob »vdoru« hrvatskih in srbskih igralcev v slovenska nogometna društva.

MATIČNI URAD

— Orkaluj! Če tudi potem ne bomo boljše igrali, ko si spremenimo imena na »iča, potem pa zares ne vem...!?

nima smisla, ker je treba itak udarjati samo z rokami, ko pa padeš na tla, nog tako in tako ne rabiš.

Pri sodnikih sem imel občutek, da so prišli iz Pan Mun Joma, ker niso bili skoraj nikoli soglasni. Edina sreča, da ni bil konec prireditve odvisen od njihovega soglasja, ker bi sicer v kinu Udarnik morali postaviti šotore.

Izid dvoboja je bil neodločen 10:10. Eni in drugi navijači so rekli, da je ta rezultat svinjarija. Končno enkrat so bili po več letih Branikovi in Zelezničarjevi navijači soglasni.

NA DNU

Nogomet je lepa, toda težka igra. Najtežje je namreč odločiti, po katerem sistemu se bo igralo. Branik je namreč v petih tekmah preizkušal različne sisteme, toda nobeden ni bil pravi. V nedeljo je na primer Branik preizkusil proti Zagrebu svoj sistem polmeseca, to je obe krili silila najprej v offside, medtem ko je napadalni trio Plaznik, Čučko in Fivši bolj zadal

tekmah in po skupih prvenstvenih trinajstih prejetih golih so končno dosegli kar — en gol.

TEHTEN VZKLIK

Branikovo drugo nogometno moštvo je v zadnjih tednih premagalo dva člana slovenske nogometne lige z rezultatom 11:0 in 14:0! In nekdo je ves vzradošen vzkliknil:

»Kako mora igrati šele prvo moštvo, če je že drugo takšno!«

»Morda rokomet, košarko?«
»Tudi ne znam!«
»Ali pa morda lahkoatletiko, tenis, kegljanje, kolesarjenje, sabljanje, šah?«
»Tudi ne znam!«
»Potem pa... kaj potem sploh znate?«
»Znam izvrstno »švercati« preko meje najrazličnejše blago, tako da ne bodo na meji ubogim fantom vsega pobirali in jih vlačili po časopisih...!«

NAJSPODOBNEJŠA ŠALA »TOTEGA LISTA«

— Povej, Vera, bi se ti hotela poročiti z defraudantom?

— Odvisno od tega, koliko je poneveril...!

STARE SALE — PA DOBRE

Jaka gre domov in pozno je že tudi, Jaka pa poln, da je čudno. Pred neko hišo se ustavi in vpraša miličnika:

»Prosim, tovariš — hiš — ali ni to hiša številka 37?«
»Ne! To je številka 33!«
»A tako, hvala lepa, potem pa sem še trezen...«

SKROMNE ZELJE

Kot običajno, so na smrt obsojenega vprašali za poslednjo željo:

»Porcijo gob bi rad pojedel, če je mogoče!«
»Kako pa ste prišli prav na gobe, človek?«
»Veste, vse svoje življenje sem se bal jesti gobe, da se ne zastrupim...«

STARE SALE

Tokrat je bilo bolj zanimivo: Naši bralci so pokazali mnogo smisla za humor in tudi duhovitost! Ker pa smo prejeli precej odgovorov, ki so skoro enaki, ne bomo mogli objaviti vsakega odgovora polmensko, temveč le nekatere različne — po našem mnenju najboljše — odgovore, na koncu pa še imena dobitnikov, med katerimi je tudi tokrat moral odločiti žreb.

1. »Ali vas ne boli roka, ko jo držite takole pokončno?«
2. Čuteče srce na klopi: »Oh da, človeka kar srce boli, koliko ljudje pretrpijo pri takih prometnih nesrečah...!«
3. »Zdravo, tovariš Sepec! Kako je kaj noga? Je boljša?«

1. »Heho, ta pa izgleda kot strašilo!«
2. »Poglej, pogledj! Ta tudi pride vsake nedelje sem...!«
3. »Oprostite, ali je tu v vasi kakšen optik? Izgubil sem namreč očala...«

1. »Čemu pa nisi prinesla dečnika? Ne vidiš, kako dežuje?«
2. »Dokler bo tako illo, paš ne pojdem od tode!«
3. »Za vrata! Ali ste morda?«
»Kaj je — treniram za trodimenzionalni film Deževje prihaja!«

Tri knjižne nagrade je dodelil žreb Travnik Džagel, Maribor-Studenci, Leningrajska 28; Francetu Bojka Celje, Titov trg 1 in Ivo Kohlenbrand, Dravograd. Ostali, katerih odgovori so objavljeni, pa dobijo avtorski honorar.